ZKUS TO ZNOVU

LYNN PAINTER

AUTORKA BESTSELLERU *LEPŠÍ NEŽ VE FILMU*

ZKUS TO ZNOVU

ZKUS TO ZNOVU

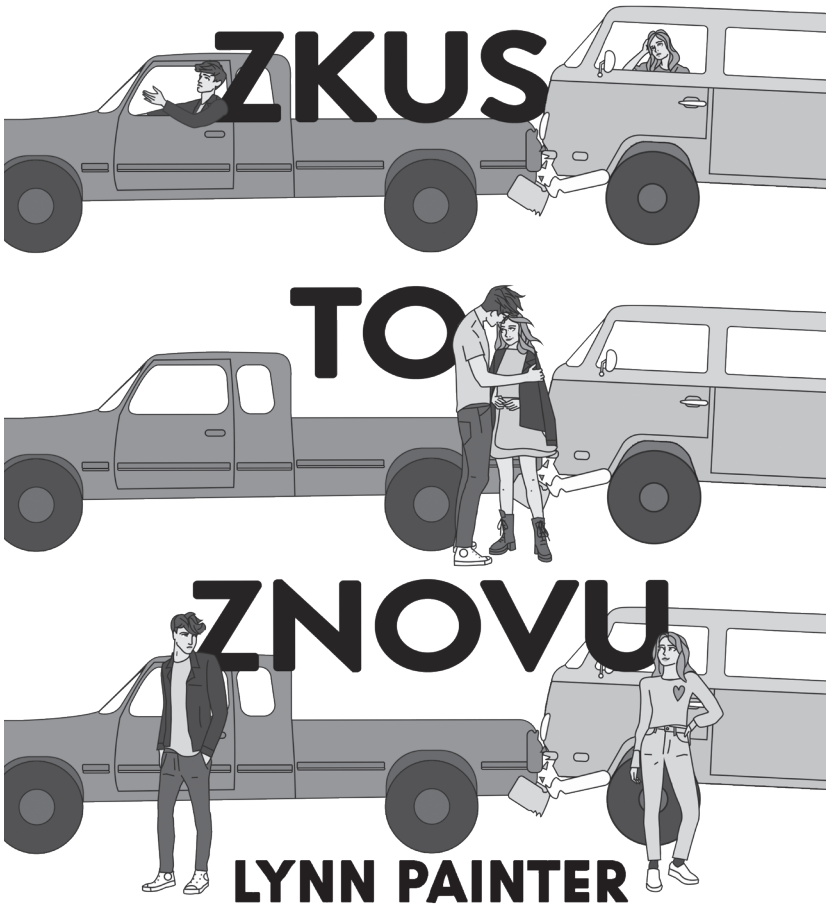

LYNN PAINTER

přeložila Šárka Králíková

Red

Text © 2022 by Simon & Schuster, Inc.
Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers, an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Šárka Králíková, 2026
Cover © Heather Palisi, 2026
Cover Illustration © Liz Casal, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8673-2

Pro
osamělé,
snílky,
ty, kteří své přátele
nacházejí na stránkách knih…

ZÁLEŽÍ NA VÁS a váš šťastný konec TAKY přijde,
přestože čekání bývá v reálném
životě delší než v beletrii.

PROLOG

Předvečer svatého Valentýna

Když den svatého Valentýna vystrčí svoji přeslazenou srdcovitou hlavu, přivítají ho dva typy lidí.

Zaprvé tu máme nepokryté milovníky tohoto svátku, beznadějné romantiky posedlé samotnou představou lásky. Tito jedinci věří v osud a spřízněné duše a domnívají se, že vesmír posílá okřídlené amorky, aby střílely šípy do vybraných svobodných lidí, a tím je nakazili opravdovou láskou, jež může způsobit omámenost a neuvěřitelně šťastný život až do smrti.

A pak tu jsou cynici, ty mrzuté duše, které Valentýnu říkají „komerční svátek" a argumentují tím, že pokud opravdová láska existuje, pak by její vyznání mělo přijít spontánně během jakéhokoli dne a bez očekávání darů.

Já nepatřím ani do jednoho z těch táborů a zároveň patřím do obou současně.

Souhlasím, že Valentýn je přehnaně komerční svátek, ale taky si myslím, že na užívání si materiálních aspektů oslavy lásky není nic špatného. Sem s tou čokoládou a květinami a klidně přihoďte i dárkovou kartu do místního knihkupectví, když už budete u toho.

A ano, věřím v existenci opravdové lásky. Mám však silné podezření, že osud, spřízněné duše a láska na první pohled

jsou pouze koncepty vytvořené těmi samými lidmi, kteří stále čekají, že jednou přijde Santa Claus a přinese jim to štěňátko, co si přáli, když jim bylo sedm.

Osud je pro pitomce. Láska pro ty, kteří umí plánovat.

Mí rodiče se vzali na Valentýna už po měsíci randění. V osmnácti letech se do sebe bláznivě, vášnivě zamilovali. Do manželství se vrhli okamžitě a bez sebemenšího pomyšlení na reálné skutečnosti, jako jsou kompatibilita a rozdílné povahy.

Toto bláhové chování sice zplodilo, ehm, *mě*, ale vedlo taky k celým letům hádek a překřikování, jež se staly soundtrackem mého dětství. Všechno skončilo ošklivým rozchodem u malinkaté fontány s andílkem na trávníku před naším domem.

Jejich neschopnost mírnit rozbouřené emoce logikou mi však poskytla jisté prozření. Poučila jsem se z jejich chyb. Nechodím s kluky, z nichž se mi podlamují kolena, ale vůbec se ke mně nehodí, randím jen s těmi, kteří se osvědčí v mojí tabulce pro a proti. Chodím pouze s těmi, kteří se mnou na papíře (nebo v mé excelové tabulce) sdílejí přinejmenším pět zájmů, mají alespoň hrubou představu o tom, co budou dělat v příštích deseti letech, a oblékají se tak, že u nich očividně nehrozí náhlé nutkání hrát basketbal.

A právě proto byl Josh perfektním přítelem.

Už první den, kdy jsme se potkali, splňoval všechny požadavky mého předrandícího kontrolního seznamu a v průběhu následujících tří měsíců, které jsme spolu strávili, se neustále překonával.

Když jsem tedy v předvečer Valentýna stála před skříní a vybírala perfektní outfit na následující den, byla jsem plná očekávání. Ne kvůli nahatým andílkům s lukem ani vesmírným překvapením, ale kvůli svým plánům. Přichystala jsem si celý den – dárek i slova, která řeknu, a dokonalé načasování pro obojí – a proběhne to přesně tak, jak si přeju.

Dokonale.

Proč bych měla čekat, než mi osud podá pomocnou ruku, když mám dvě vlastní?

PŘIZNÁNÍ Č. 1

V deseti letech jsem si do krabice ve skříni začala strkat papírky s přiznáními, aby se lidi v případě, že se mi něco stane, dozvěděli, že jsem nebyla jenom tichá a poslušná holka.

První den svatého Valentýna

Když mi na Valentýna zazvonil budík, usmívala jsem se. Měla jsem přece přítele a nebyl to žádný ňouma. Josh byl chytrý, pohledný a pravděpodobně byl právě tím studentem Hazelwoodské střední, který měl největší šanci to někam dotáhnout. Kdykoli jsme se spolu učili a on si nasadil svoje klasické želvovinové brýle, přísahala bych, že mi srdce poskakuje v hrudi a do konečků všech prstů mi vystřeluje sladký, svíravý, hřejivý pocit.

Zpětně bych řekla, že tenhle pocit nejspíš způsobila nějaká porucha srdečních síní, zaviněná mým jídelníčkem sestávajícím z černé kávy a energy drinků. Ale tehdy jsem to ještě nevěděla.

Odhrnula jsem peřinu, vylezla z postele a nevšímala si Logana, který na opačné straně matrace ve spánku hlasitě dýchal s otevřenými ústy. Můj nevlastní tříletý bratr se mi

v noci rád vkrádal do pokoje a spal se mnou, protože si myslel, že jsem fantastická.

A v tom měl pravdu. Když jsem totiž šla ke svému plánovači otevřenému na stole, *cítila* jsem se fantasticky. Pobrukovala jsem si písničku „Lover", nasadila si brýle a prohlédla si denní seznam.

Seznam úkolů – 14. února
Přeorganizovat pořadač s plány na stipendia
Učit se na test z literatury
Připomenout mamce, aby odeslala do
kanceláře kopii karty pojištěnce
Připomenout tátovi rodičovské schůzky
a přesvědčit se, že si je zapíše do kalendáře
Poslat e-mail poradkyni pro stáže
Vyměnit si dárky s Joshem
Říct Joshovi, že ho miluju!!!!!!!!!!!!

Na tom posledním bodu jsem spočinula očima, vzala do ruky propisku a nakreslila kolem něj srdíčka. Nikdy dřív jsem *tahle* slova nikomu neřekla a vzhledem k tomu, že naše tříměsíční výročí padlo přímo na TEN den, připadalo mi, jako by to vesmír prakticky naplánoval za mě.

Naplněná jiskřivým vzrušením jsem odešla do koupelny a pustila sprchu. Sotva jsem do proudu vody strčila ruku, abych otestovala teplotu, uslyšela jsem:

„É, už budeš hotová?"

Sakra. Protočila jsem panenky a vkročila do vody. „Sotva jsem sem přišla."

„Joel musí jít na záchod." Lisa, tátova manželka, zněla, jako by tiskla pusu ke dveřím. „Nutně."

„Nemůže jít nahoru?" Nalila jsem si do dlaně šampon a vetřela si ho do vlasů. Dvojčata jsem zbožňovala, ale občas byl život s batolaty na palici.

„Tam je tvůj táta.“

Povzdechla jsem si: „Dejte mi dvě minuty.“ Honem jsem se umyla, odhodlaná nenechat si tím vyrušením zkazit náladu. Osušila jsem se, oblékla si župan a proběhla kolem Lisy a kroutícího se Joela zpátky do svého sklepního pokoje. Vyfénovala jsem si své příliš kudrnaté vlasy – za stálého pobrukování milostných písniček – a pak jsem zapojila napařovačku a vyžehlila si otravný záhyb na pravém rukávu šatů. Věděla jsem, že můj nejlepší kamarád Chris by nad tím zakoulel očima se slovy, že jsem šílená puntičkářka, ale proč nosit pomačkané šaty, když se dají za pár minut vyžehlit?

Oblékla jsem se a vyběhla nahoru pro šálu a proteinovou tyčinku, abych mohla vyrazit do školy. Při rozbalování tyčinky se mi oči zatoulaly k formě na koláč, která stála vedle mikrovlnky jako vtělené pokušení. Ano, ten francouzský hedvábný koláč by chutnal úžasně, pomyslela jsem si, zatímco jsem si pořádně ukousla arašídového másla se syrovátkou, ale klínek cukru a tuku není dobrý způsob, jak začít den.

Odvrátila jsem zrak od čokoládového dezertu a soustředila se na žvýkání suché proteinové tyčinky.

„Panebože, zpomal.“ Můj táta seděl u stolu, četl noviny a pil kávu jako každičký den mého života. Měl zářivě rudé vlasy, zatímco já od něj zdědila rozředěnou, měděně hnědou variantu. Šibalsky se na mě usmál a řekl: „Nikdo tady neumí heimlicha.“

„Není to nějaký povinný požadavek, aby ses mohl stát rodičem? Jak můžete mít s Lisou děti, a přitom nevědět, jak se dělá heimlich?“

Zahleděl se přímo na moji příliš plnou pusu. „Bláhově jsme předpokládali, že naši potomci nebudou hltat jídlo jako prasata.“

„Víš, co se stane, když něco předpokládáš, že jo?“

„Jo.“ Mrkl na mě a vrátil se k novinám. „Z někoho se stane vůl.“

„Ale nechte toho, vy dva.“ Lisa vešla do kuchyně s Loganem na jednom boku a Joelem na tom druhém. „Mohli bychom nemluvit sprostě před malými dětmi?“

„Když to říkal,“ namítla jsem s plnou pusou, „tak tady nebyly.“

„A čistě teoreticky,“ přidal se táta a znovu na mě mrkl, „‚vůl‘ není sprosté slovo. Je to označení pro vykleštěného býka.“ Zazubila jsem se a Lisa se na mě podívala, jako by si přála, abych zmizela.

Už od základní školy, kdy se mí rodiče rozvedli, jsem pendlovala mezi domácnostmi obou rodičů, ale pořád jsem si připadala jako nomád, který jen překáží. V obou domech. Musím uznat, že Lisa nebyla žádná stereotypní zlá nevlastní matka. Pracovala jako učitelka ve školce, dělala tátu šťastným a pro kluky byla opravdu skvělou mámou. Jenom jsem měla pořád pocit, že jí překážím.

Popadla jsem svůj batoh a klíče od auta, rozloučila se s nimi a vyběhla ke dveřím.

Bylo mrazivo, přestože slunce jasně svítilo, a přes noc napadl poprašek sněhu, ale zdálo se, že mi táta už oškrabal sklo. Z hlubin batohu jsem uslyšela telefon, rychle jsem ho vytáhla ven a zjistila, že mi přes facetime volá Chris.

Vzala jsem to a na displeji se objevili dva mí nejbližší přátelé, usmívali se na mě před červenými skříňkami na chodbě pro třeťáky. Zazubila jsem se na prasklou obrazovku, na obličeje, které jsem měla na celém světě nejradši.

Roxane měla tmavě snědou pleť, nekonečné lícní kosti a řasy, jaké se většina maminek z předměstí snažila napodobit umělým prodlužováním. Chris měl hnědé oči se ztěžklými víčky, dokonalou porcelánovou pleť a kudrnaté, dokonale rozcuchané černé vlasy.

Kdyby to nebyli doopravdy báječní lidé, bylo by těžké jim jejich úžasný zevnějšek nezazlívat.

„Vy už jste ve škole?“ zeptala jsem se.

„Ano, a hádej, co jsme zrovna viděli," zahýbal obočím Chris.

„Já jí to chci říct," prohlásila Rox a přesunula se před kamaráda.

„Já to viděl, já to povím." Chris ji odstrčil stranou. „Už je tady i Josh a já viděl, jak si do skříňky schovává dárek."

Zavýskla jsem a zatleskala, načež jsem skočila do staré astry, o níž můj táta tvrdil, že má charakter. „Velký, nebo malý?"

„Střední," odvětil Chris a pak se přidala Rox: „Což je dobrý, protože příliš velký by byl jenom pitomý plyšák a moc malý by byl kupon na objetí zdarma. Střední je dobrý. Střední je nejlepší."

Zasmála jsem se. Jejich nadšení mi dělalo radost, protože ještě nedávno byli proti Joshovi. Říkali, že se chová, jako by byl lepší než všichni ostatní, ale já věděla, že to je jen tím, že ho *pořádně* neznají. Byl prostě tak chytrý a sebevědomý, že si to ostatní mohli *mylně vyložit* jako aroganci.

Tohle snad znamenalo, že změnili názor.

V pozadí se vynořil Roxin přítel Trey a zamával. Já taky zamávala, ukončila hovor, odhodila mobil, nastartovala a vyjela do školy. Z reproduktorů sladce zpíval Finneas O'Connell a já z plných plic vyřvávala každé slovo písničky „Let's Fall in Love for the Night".

Nemohla jsem se dočkat, až Joshe uvidím. Odmítl i třeba jen naznačit, co je to za dárek, takže jsem neměla ani ponětí, co mám čekat. Kytky? Šperky? Já mu pořídila řemínek značky Coach k jeho hodinkám, který si tolik přál, přestože mě to stálo dvě výplaty za moji brigádu v kavárně. Ano, ocitla jsem se tím zcela na mizině, ale bude to stát za to, až uvidím jeho rozzářený obličej, jen co tu krabičku otevře.

Na sedadle spolujezdce zavrněl mobil a já si zprávu přečetla, jakmile jsem zastavila na červenou.

Josh: Krásného Valentýna. Už jsi tady? A co chceš dřív – báseň, nebo dárek?"

Já: Báseň, rozhodně.

Usmála jsem se a na semaforu se rozsvítila zelená. Jak jsem projížděla předměstím, v rádiu (moje staromódní dodávka neměla ani rádio na Bluetooth) začalo hrát něco ukřičeného a skřípavého, a tak jsem začala ladit něco, co by se k tomuto památnému dni hodilo víc.

Billy Joel? Ne.

Green Day? Taky ne.

Adele? Hmm… to by mohlo jít –

Sklopila jsem zrak k palubní desce, abych zesílila zvuk, a když jsem oči zase zvedla, uviděla jsem, že auto přede mnou prudce zastavilo. Dupla jsem na brzdu, ale nezastavila jsem, kola se zablokovala a dostala jsem smyk. *Sakra, sakra, sakra!*

Nemohla jsem dělat vůbec nic. Vrazila jsem do auta před sebou. Tvrdě. Zlomek vteřiny jsem čekala, že do mě naboural i auto zezadu, to však naštěstí zastavilo včas.

Se zatajeným dechem jsem vyhlédla přes čelní sklo a zjistila, že mám kapotu celou pomačkanou. Ale řidič auta přede mnou už vystupoval, což snad znamenalo, že je v pořádku. Popadla jsem mobil, otevřela dveře a vystoupila, abych zhodnotila škody.

„Ty jsi zrovna psala zprávu, že jo?“

„Cože?“ vzhlédla jsem a přede mnou stál Nick Stark, můj parťák na laborky z chemie. „Samozřejmě že ne!“

Jeho oči klesly k mé ruce a telefonu, načež pozvedl obočí.

Jaká byla šance, že nabourám do někoho, koho znám? A nejen tak do nějakého známého, ale do člověka, který mě očividně nikdy neměl rád. Jasně, nikdy se ke mně nechoval vyloženě hrubě, ale nebyl ani kamarádský.

Když jsem se mu první den na chemii představila, neřekl něco jako *rád tě poznávám* nebo *já jsem Nick*. Jenom na mě pár vteřin zíral, pak zabručel „fajn“ a znovu se zahleděl do mobilu. Když jsem před pár měsíci na laborkách rozlila na stůl

energiťák, neřekl, že to je v pohodě, jak by to udělal normální člověk, přestože jsem se za to hned omluvila. Nick Stark na mě chvíli upíral zrak a pak bez úsměvu prohlásil: „Možná bys to s tím kofeinem neměla tak přehánět."

Ten kluk byl tak trochu záhada. Mimo školu jsem ho nikdy neviděla a nevěděla jsem o žádné skupině kamarádů, do níž by patřil. Oba jsme chodili do třeťáku, ale pořád jsem ho neznala dost na to, abych si ho mohla zaškatulkovat.

To jsem nesnášela.

„To ty jsi prudce zastavil uprostřed rušný ulice," namítla jsem.

„Přes cestu běžela veverka," zavrčel.

„Poslouchej, Nicku." Zhluboka jsem se nadechla, zopakovala si svoji mantru – *Tohle zvládneš, tohle zvládneš* – a hlesla jsem: „Neházej to…"

Přimhouřil oči. „Promiň. My se známe?"

Založila jsem si ruce a *taky* přimhouřila oči. „To myslíš vážně?"

„Chodíš na Hazelwoodskou?"

„Chodím s tebou na *laborky*." Dělal si ze mě legraci? Až na občasné jednoslabičné odpovědi se mnou nikdy nemluvil, ale i tak. „Celý rok jsme na laborkách seděli u jednoho stolu… Nic ti to neříká?"

„To jsi ty?" Očima bloudil po mém obličeji, jako by si nebyl jistý, jestli mi má věřit.

„Ano, jsem to já!" Přestávala jsem se ovládat, protože jsem na ten den měla velké plány a tenhle nevrlý kluk mi v uskutečnění dokonalého valentýnského dne bránil.

A navíc si mě nepamatoval… Jako co to mělo být?

Řekl: „Máš pojištění, že jo?"

„Tohle je neuvěřitelný," zamumlala jsem a prohlížela si jeho staré červené auto, které vzadu po nárazu nevypadalo nijak hůř než kdekoli jinde. „Nepřipadá mi, že bych ti něco rozbila. Přinejmenším ne vzadu."

„Informace o pojištění, prosím.“ Natáhl ke mně dlaň a čekal. Nejradši bych ho praštila za to, že se choval, jako by byl lepší řidič, ale byl o hodně vyšší než já a s těmi širokými rameny nevypadal jako někdo, koho bych mohla převálcovat.

A tak jsem se místo toho natáhla do dodávky, sebrala ze sedadla batoh a otevřela přihrádku na rukavice, kde jsem měla malý pořadač, který jsem si přichystala v den, kdy jsem auto dostala. Za žlutým oddělovačem jsem našla sekci „Pro případ nehody“ a vytáhla z fólie kartu pojištění.

Přijal ji a zase přimhouřil oči. „Ty ji vozíš v poznámkovém bloku?“

„Není to poznámkový blok, ale pořadač.“

„A jaký je mezi nimi rozdíl…?“

„Je to způsob, jak si všechno udržet v pořádku a zorganizované.“

„Všechno?“ Podíval se na pořadač a dodal: „Co všechno tam máš?“

„Seznam mechaniků, odtahových společností, instrukce první pomoci…“ Obrátila jsem oči v sloup: „Vážně chceš, abych pokračovala?“

Nick na mě dobrých pět vteřin tupě hleděl, načež zamumlal něco jako *to sotva*, vyndal si mobil a vyfotil kartu pojištění. Následně trval na tom, že zavolá policii, protože se z mojí dodávky začalo kouřit. Pokusila jsem se tvrdit, že je pořád pojízdná – musela jsem dojet do školy a vyslechnout si tu báseň, zatraceně –, potom však motor vzplanul a museli přijet hasiči.

Sakra, táta mě zabije.

A máma rozpitvá moji mrtvolu, až z ní vůbec nic nezbude.

A na Joshovu báseň budu mít čas až po prvních hodinách.

„Tumáš.“ Nick přišel ze svého auta a podával mi kabát. „Vím, že ti neladí s outfitem, ale je teplý.“

Chtěla jsem jeho pomoc odmítnout, protože podle mě celou tu pohromu způsobil, ale opravdu mi byla pořádná zima.

Moje klasické růžové šaty značky Ralph Lauren byly tak roztomilé, že jsem je nechtěla zakrývat kabátem – ale to bylo předtím, než jsem musela stát na mrazu a dívat se, jak se můj vůz mění v táborák.

„Díky," řekla jsem a vklouzla do tmavě zeleného kabátu, který mi sahal skoro až ke kolenům.

Nick s rukama založenýma na hrudníku obhlížel scénu, hasiči právě odklízeli trosky mého auta. „Aspoň že to už tak byla stará rachotina."

„Myslím, že jsi chtěl říct ‚veterán'," prohlásila jsem vzdorovitě, přestože jsem tu otřískanou dodávku nenáviděla. Na Nickově postoji – a taky na tom, že mě ani nepoznal – ale bylo něco, kvůli čemu jsem se s ním chtěla hádat.

Podíval se na mě svrchu a zeptal se: „Jsi v pohodě?"

Předstíraně jsem se usmála a ucedila: „Jasně."

Sklopila jsem zrak k mobilu. Žádná oznámení. Ani jeden z mých rodičů to nevzal, když jsem jim volala, což mě nepřekvapilo. Zoufale jsem chtěla napsat Joshovi, ale to poslední, co bych si přála, bylo připomenout Nickovi, že jsem možná nedávala pozor, když jsem do něj narazila.

Krátce po hasičích přijela i policie. Strážník byl celkem milý, zatímco sepisoval předvolání, za které nepochybně dostanu zaracha. Sakra.

Když odtahovka i s mojí dodávkou zmizela v dálce, Nick se na mě podíval. „Chceš svézt? Přece jen jedeme na stejné místo a ty jsi oblečená *takhle*."

Pohlédla jsem na svoje holé nohy a hnědé kožené kotníčkové boty a musela jsem zatnout zuby, aby mi nedrkotaly. „Jak?"

„Směšně."

„*Hej*."

Zakřenil se nad mým pohoršeným výrazem. „Neshazoval jsem tvůj módní vkus – vypadáš přímo jako, é, *přítelkyně pólisty*, neboj. Měl jsem na mysli jen tvoje holé nohy

a skutečnost, že je nějakých šest pod nulou. Svezeš se? Tak jo, nebo ne?“

Polkla jsem a schovala si nos pod límec kabátu. Byl cítit zimou a motorovým olejem. „Hm, jo. Asi jo.“

„Chceš říct *děkuju*?“

To mě přinutilo pousmát se. „Mnohokrát ti děkuju, úžasný zachránce.“

„To se mi líbí víc.“

Vlezla jsem do jeho auta, zabouchla těžké dveře a zapnula si pás. S hlasitým burácením nastartoval, vypnul výstražná světla a zamířil ke škole. Pořádně nabroušená kapela, která vyřvávala ze staříčkého sterea, byla otřesná a neskutečně hlasitá.

„Co *to* je?“ Ztišila jsem tu mizernou hudbu a podržela zkřehlé prsty před ventilačními mřížkami topení, které neochotně vyluzovalo trochu teplého vzduchu.

„Jestli se ptáš na tu muziku, tak to je Metallica. Jak to můžeš nevědět?“

„É, protože mám vkus a není mi sto?“

Tomu se ušklíbl. „A jaká je *tvoje* oblíbená hudba při řízení, parťačko z laborky?“

V tu dobu jsem zbožňovala album *Rumours* od Fleetwood Mac, ale jen jsem pokrčila rameny a řekla: „Normálně si prostě pustím rádio.“

„Ty chudinko, kvalitní hudba ti musí děsně chybět.“

„No, pořád lepší než poslouchat tohle nesrozumitelné štěkání.“

„Jen se zaposlouchej.“ Znovu hudbu zesílil a usmál se na mě. „Není ti ten jejich vztek příjemný? Prociť to, Bunsenův kahane – vdechni to.“

„Ne, díky.“ *Bunsenův kahane*. Zavrtěla jsem hlavou, ale když se kabinou rozlehlo slovo „blackened“, které zabručel zpěvák Metallicy, neubránila jsem se úsměvu. „Radši budu chrčet vlastním vztekem.“

Po minutě hudbu znovu ztišil a zapnul blinkr, protože už jsme se blížili ke škole. Přesunul ruku na páku vedle volantu a před odbočením podřadil na dvojku. Myslím, že jsem zněla až příliš nadšeně, když jsem poznamenala: „Tohle auto má třístupňovou převodovku u volantu?“

Svraštil obočí. „Jak *ty* můžeš poznat třístupňovou převodovku?“

Založila jsem si ruce a připadala si celkem cool. „Znám spoustu věcí.“

Zkřivil ústa v chlípném úsměvu. „No, to je rozhodně dobré vědět.“

Myslel si, že s ním flirtuju? „*Takhle* jsem to nemyslela.“

Krátce se zasmál hlubokým a burácivým smíchem.

Tváře mi hořely, když jsem dodala: „Táta ji měl v autě taky. Nech to plavat.“

Zajel na parkoviště pro třeťáky. „Naučil tě ho řídit?“

„Cože?“ Sáhla jsem do batohu a vytáhla z něj lesk na rty.

„To auto s manuální převodovkou. Naučil tě ho řídit?“

„Ne.“ Sklopila jsem stínítko a natřela si lesk na rty. Při tom jsem si vzpomněla, kolikrát mi táta sliboval, že mě to naučí, ale pak si kvůli práci a dvojčatům nikdy nedokázal najít čas.

„To je škoda.“ Když zatočil na konci první řady, krátce zadriftoval. „Jezdit s manuální převodovkou by měl umět každý.“

Jo, to by měl. Znovu jsem stínítko zvedla a představila si řadicí páku v tátově desítky let starém porsche, o němž říkal, že mi ho dá, až ho opraví.

Skončil s ním před třemi lety.

„Mimochodem, řekla jsi svým rodičům, že tvoje auto shořelo?“ Úkosem pohlédl na můj telefon, jako by čekal, že hned začnu psát.

Vyhlédla jsem z okna. Svým způsobem bylo fajn, že mi ani jeden z rodičů ještě nezavolal, protože to oddalovalo ty neskutečné trable, které kvůli tomu budu mít. Taky mě však zabolelo, že se vůbec nezajímají, proč jim volám v době, kdy

bych měla být ve škole. Všechny tyhle komplikované city jsem ale nechtěla vysvětlovat, a tak jsem řekla jen: „Ne, napadlo mě, že si to nechám jako překvapení."

„Dobrý nápad." Vklouzl na místo pokryté sněhem a já si připomněla, že je pořád Valentýn. Možná jsem přišla o auto a brzy dostanu vyhubováno od rodičů, ale za pár minut budu s Joshem. Přečte mi svoji báseň, dá mi dárek, já řeknu ta dvě kouzelná slůvka a všechno ostatní se rozplyne.

„No," řekla jsem, když zastavil, vypnul motor a já otevřela dveře. „Hezký den svatého Valentýna."

„Do prdele s tím." Nick ta slova vyplivl, jako bych mu popřála hezkou kastraci. Vystoupil a práskl dveřmi. „Já tenhle zkurvenej den nenávidím."

Vylezla jsem, sundala si jeho kabát, a když obešel auto, podala jsem mu ho. „Tak holt přeju jenom hezký den."

„Jasně," ucedil a odhodil kabát na zadní sedadlo. „Díky."

PŘIZNÁNÍ Č. 2

Jednou jsem v hotelu spustila požární poplach jen proto, že mí rodiče spali moc dlouho a já chtěla dojít do Disneylandu dřív, než se u Krásky udělá fronta.

„Emilie, mám tady napsáno, že musíš jít do kanceláře." Při druhé hodině pan učitel Seward zamával ve vzduchu propustkou.

„Dobře." Odložila jsem knihu, kterou jsem neměla číst, vstala a zvedla z podlahy svůj batoh. Zrovna jsem byla uprostřed slušně intenzivní erotické scény a tváře se mi okamžitě rozpálily proto, že mě při ní někdo načapal.

„Ouuu – Emmie má trable."

Usmála jsem se na Noaha, Joshova nejlepšího kamaráda. Byl to tenista, který mi neřekl ani jediné slovo, dokud jsem nezačala chodit s Joshem. Toho jsem dneska ráno neviděla, protože jsme s Nickem dojeli do školy až těsně před začátkem první vyučovací hodiny. Zatím dnešek ani zdaleka neprobíhal podle plánu.

„Znáš mě," řekla jsem Noahovi, vrazila knihu do batohu, vzala si propustku a odešla z učebny. Když jsem kráčela prázdnou chodbou, chyběl mi obrovský kabát Nicka Starka. Od okamžiku, kdy jsem mu ho na parkovišti vrátila, jsem byla

zmrzlá na kost. Věděla jsem, že Josh nebude mít ve skříňce nic tak užitečného, jeho lehký pletený kardigan nebyl nijak teplý, ale byla mi taková zima, že jsem se u jeho skříňky přesto chtěla zastavit, abych si ho vzala.

Sklopila jsem oči k telefonu, ale zprávu jsem mezitím dostala jen od svého příšerného šéfa, který mě přemlouval, abych přišla do práce, i když jsem neměla směnu.

Na Valentýna ne, pane. Nebo spíš *Hnusodechu*, jak jsem mu říkala v duchu.

Znělo to krutě, ale on byl *vážně* příšerný. Rád si stříhal nehty přímo ve společenské místnosti, při práci projížděl tinder, přestože byl ženatý, a nikdy neslyšel o „osobním prostoru". Jak jinak bych mohla vědět tolik o jeho páchnoucím dechu?

Schovala jsem si mobil do kapsy šatů a přemýšlela, proč mě zavolali do kanceláře, ale nebála jsem se. Předchozí týden mi sdělili, že jsem získala stipendium Alice P. Hardyové za excelenci v žurnalistice na střední škole, takže šlo nejspíš o tohle.

Ještě pořád jsem tomu nemohla uvěřit. Nejenže mě přijali na prestižní letní kurz žurnalistiky, kde budu celý měsíc bydlet v bytě v Chicagu a pracovat po boku padesáti jiných středoškoláků, ale navíc to budu mít celé zaplacené.

Už jen na ten kurz jsem se velice těšila, ale ještě víc jsem byla nadšená z toho, jak dobře bude vypadat na mojí přihlášce na vysokou. Většina mých kamarádů se o takové věci ještě nezajímala, ale já se chtěla za každou cenu dostat na tu univerzitu, kterou jsem si vybrala.

„Ahoj, Emilie." Školní sekretářka, paní Freemanová, se na mě usmála a pobídla mě do kanceláře poradny. „Můžeš jít dozadu za panem Kesslerem. Už na tebe čeká."

„Díky." Šla jsem dozadu a zvedla ruku, abych zaklepala na pootevřené dveře jeho kanceláře, ale on už zavolal: „Tady ji máme. Pojď dál, Emilie."

Vkročila jsem do kanceláře a spatřila ženu, která se mnou mluvila ohledně toho kurzu. Seděla v křesle, v ruce držela hrnek kávy a dívala se mi zpříma do očí.

„É, dobrý den." Nečekala jsem, že ji tam uvidím, ale rychle jsem se sebrala a nabídla jí pravici. „Ráda vás zase vidím."

Ta žena – paní Bowenová – mi nemotorně potřásla rukou a vypadala, že ji moje gesto zaskočilo. „Já tebe taky, i když bych si přála, aby to bylo za lepších okolností."

Ani s tímto varováním jsem nečekala nic vyloženě *zlého*. Čekala jsem, že mi poví, že potřebuju ještě jedno doporučení nebo že je třeba nezbytné, aby si mě okamžitě vyfotili.

Usadila jsem se na kraj křesla v rohu. „Co se stalo?"

„Bohužel při skórování žádostí o stipendium došlo k politováníhodnému omylu. Dozvěděli jsme se, že některá čísla nebyla správně sečtena."

Trochu se mi rozbušilo srdce. „A to znamená…?"

„To znamená, že jsi to stipendium *neobdržela*."

Zní to jako klišé, ale opravdu jsem cítila, jak mi z obličeje vyprchala všechna krev. Zatímco mi docházelo, co všechno pro mě její slova znamenají, dělaly se mi mžitky před očima a vše v okolí jsem slyšela tlumeně, jako bych byla pod vodou.

Takže na léto neuniknu pryč.

Nepřidám si na přihlášky na vysokou žádný prestižní kurz.

Zůstanu tady, zatímco Josh pojede na *svůj* prestižní letní kurz.

Žádná Středozápadní univerzita.

„Emilie?" Pan Kessler přimhouřil oči a zdálo se, že má starost, abych neomdlela. *To sotva.* V tu chvíli jsem chtěla udělat stovku věcí – většina z nich zahrnovala násilí –, ale mdloby k nim nepatřily.

Zastrčila jsem si vlasy za uši a přinutila se ke zdvořilému úsměvu. „Takže tohle je finální a potvrzený výsledek?"

Paní Bowenová svěsila koutky rtů a přikývla. „Nesmírně nás to mrzí."

„No.“ Pokrčila jsem rameny a usmála se. „Co se dá dělat, že? Takové věci se stávají. Děkuju za tu příležitost.“

Žena naklonila hlavu na stranu, jako by nemohla uvěřit, že nevyšiluju. *Jen mi věř, už jsem zjistila, že vyšilování nikdy nepomůže.* Potom dodala: „Vážně nevím, jak se ti omluvit, Emilie.“

„Já tomu rozumím.“ Odkašlala jsem si a vstala jsem. „Děkuju, že jste mi to řekla.“

Odešla jsem s hlavou hrdě vztyčenou a zamířila rovnou na záchody. Strašně nerada jsem brečela, ale zrovna teď se mi na hrudi usadil tak obrovský balvan, až jsem se bála, že by mě mohl rozdrtit, jestli si nedám aspoň pár minut.

Napsala jsem oběma rodičům, a ani jeden z nich mi neodepsal.

Bylo hrozně nedůstojné sedět zcela oblečená na záchodě a brečet, ale tohle byla taková rána. Nejspíš mi právě vytrhli z rukou všechno, kvůli čemu jsem tak tvrdě pracovala.

Když se totiž po rozvodu našich poprvé vynořilo téma vysoké školy, oba mi naprosto jasně sdělili, že pokud chci odjet studovat, budu si muset zařídit stipendium. Ukončení manželství zřejmě zdevastovalo jejich úspory, které rozházeli za právníky a podobně, takže na moje vzdělání nezbylo nic.

Vzala jsem si to k srdci a rozhodla se ve škole vynikat. Od té osudové konverzace jsem dostávala jen nejlepší známky, začala přispívat do školního časopisu a srovnávací test školních znalostí jsem absolvovala hned pětkrát, přestože už napoprvé jsem měla vynikající výsledky.

Přece jen se počítal každičký bod.

Jenže abych se dostala na školu, jako je Středozápadní – moje vysněná univerzita –, aniž by mi rodiče studium zaplatili, potřebovala jsem dokonalost. Perfektní mimoškolní aktivity, doporučující dopisy, záplavu hodin v dobrovolnických organizacích. Potřebovala jsem všechno.

A i kdybych tohle všechno *měla*, nemuselo by to stačit.

Navíc tu bylo ještě něco, co jsem nechtěla přiznat ani sobě. Nechtěla jsem, aby mě Josh porazil. Oba jsme měli stejně výborný prospěch a mě štvalo, že se na kurz dostane a já ne. Nemohla jsem snést ten jeho namyšlený vítězoslavný výraz. Když se Joshovi dařilo víc než mně, nemyslela jsem na něj zrovna s láskou.

Ještě pár minut jsem se snažila ovládnout emoce, pak jsem si otřela oči a vstala. Byl přece Valentýn, zatraceně. Musím si vychutnat každou skvostnou minutu, ten zbytek může počkat do zítřka.

V seznamu úkolů jsem měla ještě dvě červeně zapsané položky – výměnu dárků a vyřčení těch dvou velkých slov. Prostě se budu soustředit na tyhle dvě věci a to ostatní pustím z hlavy.